

လမင်းမိုမို

နောက်တစ်ရက်ရဲ့မနက်ခင်း

(၁)

ခခခင်သည် တိုက်ခန်းရဲ့ တံခါးသော့ခလောက်ကို စစ်၊ ဝရန်တာထွက်သည့် တံခါးရဲ့ သော့ကို စစ်၊ နောက်ဖေးဘက် အရေးပေါ် လှေကားဆင်းသည့် တံခါးပေါက်ရဲ့ သော့ကိုစစ်၊ ပြတင်းပေါက်တွေ အားလုံး လိုက်ပိတ်ကာစစ်။ တစ်ခန်းလုံးကို ဟိုဒီလှည့်ပတ်စစ်ပြီးသော် သူမတို့ ရဲ့ အခန်းကလေးဟာ အလုံပိတ်၍ လှောင်လှပြီ။

အထဲမှာ အဲကွန်းလေးတစ်လုံး ရှိပေလို့ ။ ပြီးတော့ ဒီညဟာလည်း မီးလာသည့်ညမို့ အဲကွန်းကလည်း လာနေကာ မွန်းကြပ်မသွားရတာ။ နို့မို့ရင်တော့ ဒီလောက် လုံခြုံနေတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းဟာ အတွင်းမှာ လှောင်ပိတ် မွန်းကြပ်နေတော့မည်ပင်။

မောင် တစ်ခါတစ်ရံ ညမအိပ်တဲ့ ညတို့ တွင် ခခခင် တစ်ယောက်တည်း ယောင်ချာချာ ထိတ်လန့်လန့်နှင့် ကယောင်ကတမ်း ရှိလှသည် ။ နဂိုကပင် အားငယ်တတ်၊ ကြောက်တတ်သူ ဖြစ်၍ အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေရင်တော့ ဟိုနေရာကပဲ ချိုးခနဲ ချွတ်ခနဲ မြည်သလိုလို၊ ဒီနေရာကပဲ တံခါးခေါက်သံ ထွက်သလိုလို။

မောင်က ခရီးရှည်တွေတော့ မသွားရ၍ တော်ပါသေးသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ အရေးတကြီး ကိစ္စရှိလျှင် သူတို့ ကုမ္ပဏီရဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ ညဘက် နေပေးရတယ်ဆိုတာ ရှိတတ်သည် ။ အဲသလို ည

မျိုးတွေမှာ ခခခင် တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ ညအိပ်ရသည်။ ။

ဒီနေ့ကတော့ အဝေးကို သွားရတာ။ ပဲခူးအလွန် ဘုရားကြီးအနီးက သူတို့ ကုမ္ပဏီမှ ဆောက်လုပ်နေသော ရေသန့်အချိုရည် စက်ရုံကြီးတစ်ခုဆီ အလုပ်တာဝန်နှင့် သွားရောက်ရတာ ဖြစ်သည်။ ။ ညနေ ရုံးက ပြန်လာပြီးမှ သိရတဲ့ အခါ..

"မောင်ကလည်း တခြားလူလွှတ်ဖို့ ပြောလို့ မရဘူးလား၊ မောင်တို့ ကုမ္ပဏီကြီးမှာ အင်ဂျင်နီယာတွေ ပြည့်လို့ ပါကွယ်"

"မောင့်ကို တာဝန်ပေးလာတာကိုး ခရယ်"

"တာဝန်ရှောင်ချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခက ဆရာဝန်ပေးထားတဲ့ ဂျူးဒိတ်နီးနေပြီဟာ၊ အဲဒါကြောင့်ပါ"

"လေးငါးရက် လိုသေးတယ်မို့လား ခရဲ့ "

"လေးငါးရက်ဆိုတာ ကပ်နေပြီလေ၊ ဗိုက်ဆိုတာ စောနာတတ်တာပဲဟာ"

"ခ ပြောမှ စိတ်တောင်ပူ လာပြီကွာ"

"မောင် စိတ်ပူအောင် လုပ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင် သွားတာလည်း ရက်ရှည်ကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ရက်လေးပေါ်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဗိုက်က လာနာနေရင်တော့ ဒုက္ခပဲ"

"အင်း...ဒီတစ်ညလေးပါပဲ၊ မောင်တို့ အဲဒီမှာ အရေးပေါ် စစ်ဆေးစရာရှိတာ ညတွင်းချင်းပဲ စစ်ကြဆေးကြပြီးရင် သန်းခေါင်ကျော်လောက်ဆိုရင် အလုပ်က ပြီးလောက်ပြီ၊ ချက်ချင်း ပြန်မောင်းလာရင် မနက်မိုးတောင် မလင်းဘူး၊ ပြန်ရောက်လာမှာ "

"ညတွင်းချင်းကြီးတော့ ပြန်မနေပါနဲ့ မောင်ရာ၊ မိုးလင်းမှ ပဲ ပြန်ပါ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင်က ပြန်ချင်လည်း ရချင်မှ ရမှာ သွားစစ်ဆေးရ မယ့်အဖွဲ့က စုစုပေါင်း လေးယောက်၊ ကျန်တဲ့ သုံးယောက်က အလုပ်ပြီး ရင် အိပ်လိုက်မယ်ဆိုရင် မောင် ပြန်ရခက်တာပေါ့"

"အင်းလေ၊ အဆင်ပြေသလိုပဲ လုပ်ပါ မောင်ရာ၊ ခ၊က စိတ်သာပူတာ ပါ၊ နာမယ် မထင်ပါဘူး၊ ခုပဲ ညနေ ငါးနာရီခွဲ၊ ဘာမှ မှ မဖြစ်သေးတာ၊ ဒီည ဗိုက်နာမယ့် လက္ခဏာ မရှိပါဘူး"

"တစ်ခုခုဆိုရင် မင်းထွန်းကို ပြောနော်"

ခခခက မဲ့လိုက်မိပါသေးသည်။ ။ အဲဒီ ကိုမင်းထွန်းဆိုတဲ့ လူကြီးကို ကြည့်လို့ မှ မရတာ။ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးလျှင် အားမကိုးမဖြစ် ကိုးရ တော့မှာ ၊ သူတို့ လင်မယားက ခခခတို့ နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် အခန်းမှာ နေတာကြောင့်တည်း။

"အဲဒီ ကိုမင်းထွန်းကြီးကျတော့ ဘယ်တော့မှ ခရီးမထွက်ရ၊ ညဉ့်မနက်ရဘူး"

"သူ့ကိုတော့ အိမ်မှာ ကလေးပုစုခရုတွေ ရှိတဲ့ သူဆိုပြီး ရုံးက သိနေ တော့ လူမှုရေးသဘောအရာလည်း ပါတာပေါ့၊ နောက်ဆိုရင် မောင်လည်း မင်းထွန်းလို ဘေးမဲ့အုပ်စုထဲ ရောက်တော့မှာ ပါ၊ မောင်တို့ ရဲ့ ဟောဒီ အကောင်လေး အပြင်ရောက်လာတော့မယ် ဆိုတော့ မောင်လည်း ကလေးပေါက်စအဖေ ဖြစ်ပြီလေ"

မောင်က ခခခရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကို ကိုင်ကာ ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး ပြောလေသည်။ ။

မောင်တို့ ကုမ္ပဏီဟာ လုပ်ငန်းတွေ အထွေထွေ အရပ်ရပ်နှင့် ကြီး

မား ကျယ်ပြန့်လှသည် နှင့်အမျှ ဝန်ထမ်းများကိုလည်း မိသားစုသဖွယ် သဘောထား ဆက်ဆံတတ်ကာ ခံစားခွင့်တွေ အမျိုးမျိုးနှင့် ပြည့်စုံအောင် စီစဉ်ပေးတတ်သော ကုမ္ပဏီကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ။

"အခု သွားရမှာ အင်ဂျင်နီယာတွေချည်းပဲပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ခ၊ မောင်တို့ ဆီက နှစ်ယောက် ဟိုဘက် လျှပ်စစ်ဘက် က နှစ်ယောက်"

"စုသွားရမှာ ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ ကုမ္ပဏီက ကားနဲ့ ပဲလေ"

"ဒရိုင်ဘာကိုလည်း ဖြည်းဖြည်းမောင်းခိုင်းဦး၊ အရက်သေစာလည်း မသောက်စားကြနဲ့ လို့ ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ နဲ့ မတူဘူးခင်ဗျာလို့ ၊ မကြာခင် ကလေးအဖေ ပူပူနွေးနွေး ဖြစ်တော့မယ့်သူမို့ ဘာမှ အဖြစ်မခံ နိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာလို့ ၊ ပြောနော် သိလား မောင်"

"အင်းပါ ခရယ်"

ရုံးက ပြန်လာကြိုမဲ့ကားလည်း မရောက်ခင် ထမင်းကို ကမန်းကတန်း တက်သုတ်ရိုက် စားနေသော ယောက်ျားလုပ်သူကို တတွတ်တွတ်နှင့် မှာ လို့ မဝ၊ စကားပြောလို့ မဝ ဖြစ်နေခဲ့သေးသည်။ ။ မောင် ရေချိုးတော့လည်း ရေချိုးခန်းတံခါးဝမှာ မတ်တတ် မတ်တတ် နှင့် ရပ်ကာပြောတုန်း။ မောင် မသွားခင်လေး တတွတ်တွတ်နှင့် ပြော နေမိတာ။

ကဲ..ခုတော့ ဒီညအဖို့ တစ်ယောက်တည်း။

ခခခင်က ဘုရားစင်ရှေ့ ထိုင်ကာ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီး ဘုရားရှိခိုး သည် ။ ထို့နောက် ဖုန်၊ သဲ ဘာမှ သိပ်မရှိလှတဲ့ အခန်းကို လှည့်ပတ်ပြီး

ပျင်းပျင်းနှင့် တံမြက်စည်းလှည်းနေမိပါသည်။ ။ နံရံကနာရီမှ တစ်နာရီ
တစ်ကြိမ် မြည်နေကျတီးလုံး ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

ခုမှ ည ဆယ်နာရီပဲ ရှိသေးတာ။

တစ်ယောက်တည်းမို့ မျက်စိက ကြောင်နေလျက် မအိပ်ချင်သေးပေ။
ကိုယ်မပြောနဲ့ တစ်ဖက်ခန်းက ကိုမင်းထွန်းနဲ့ မမဝါတို့ ရဲ့ ကလေးတွေပ
င် မအိပ်သေး။ ဟေးခနဲ ဝါးခနဲ ဆော့ကစားရယ်သံတွေ၊ ဒုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ
ခုန်ပေါက်သံ၊ ပစ္စည်းလွတ်ကျသံတွေပါ ကြားနေရတုန်း ရှိသေးသည်။ ။

သူများ အခန်းမှာ တော့ တစ်မိသားစုလုံး ပျော်လို့ ရွှင်လို့ ၊ လူစုံတက်
စုံ။ သူမမှာ သာ တစ်ယောက်တည်း၊ ကြောက်တတ်ပါတယ်ဆိုမှ
အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံကလည်း တစ်မျိုး။ မီးဖိုထဲက အသံဗလံလိုလို ထင်
ရတာတွေကလည်း တစ်မျိုး။

ခခခခသည် အိပ်ရာပေါ် လှဲချတော့မည် အပြုတွင် ဝမ်းဗိုက်ထဲဆီက
ဆန်းကြယ်ထူးခြားသော တစ်မျိုးသော ခံစားမှုတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရ
ကာ အလန့်တကြား ခဏငြိမ်နေမိသည်။ ။ ထပ်မံ ပေါ်မလာမှ အို ဘာမှ
မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဇွတ်ပင် စိတ်ကို ဖြေသိမ့် လမ်းလွှဲပစ်လိုက်ပါသည်။ ။

***

ဖျတ်ခနဲ လန့်အနိုးတွင် လူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးနှင့် ရွဲနှစ်နေတာ

ကို ခခင် သတိပြုမိသည် ။ ဒီထက်သိသာတာက ဗိုက်ထဲက တစ်မျိုး
ကြီး ရစ်လည်ကာ နာကျင်နေခြင်းပင်။ ဗိုက်နာတယ်။ သေချာတယ်။
အိမ်သာ သွားချင်သလိုလိုပဲ။

ခခင်သည် အိပ်ရာပေါ် တံတောင် ထောက်ကာ လူးလိမ့် ထလိုက်
ပြီးလျှင် အလန့်တကြား အားငယ်လာသည် ။ ရေချိုးခန်းဆီ တရွေ့ရွေ့
လျှောက်လာခဲ့ကာ တံခါးဖွင့်၊ မီးဖွင့် အိမ်သာကမုတ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏
။

ဝမ်းသွားချင်သလိုလို ဗိုက်ထဲက လိပ်၍ လိပ်၍ ရစ်နာနေသည် ။ က
လေးမွေးချင်လို့ ဗိုက်နာတာကကော ဘယ်လိုမျိုးပါလိမ့်။ ပထမဦးဆုံး
ကိုယ်ဝန်ဖြစ်၍ ဗိုက်နာတာကို အတွေ့အကြုံ မရှိဖူးပါ။ မွေးချင်တာ ဆိုရ
င်တော့ ဒုက္ခပဲ။

စိတ်သောကကြီးမားစွာ အိမ်သာမှာ ထိုင်နေသော်လည်း ဝမ်းလည်း
သွားလို့ မရ။ ဘယ်လိုကြီးလဲ မသိ။ အိပ်ပျော်နေဆဲ ဘယ်တုန်းကတည်း
က စပြီး ဗိုက်နာနေတာလဲ မသိ။ နာကျင်မှုကြောင့် ချွေးတွေ ရွဲနေတာဖြ
စ်မှာ ပင်။ ဘယ်လိုမှ အိမ်သာသွားလို့ မရတဲ့ အဆုံး ထိုင်နေတာက ထ၊
ရေဆွဲချကာ ချွေးပြန်နေတဲ့ မျက်နှာ၊ လည်ကုပ်တို့ ကို ဘေစင်မှာ ရေနှင့်
ပင် သစ်ပစ်လိုက်သည် ။

ရုတ်တရက် ဗိုက်နာပျောက်သွားသလို ရှိကာ လူက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြ
န်ဖြစ်သွားလျှင် ရေချိုးခန်းမှ ထွက်၍ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည် ။

နူးလယ်က ပျင်းပျင်းနှင့် ထိုင်ပြင်ထားသော ပလတ်စတစ်ခြင်းကို
လှမ်းကြည့်ကာ ဘာတွေလိုသလဲ စဉ်းစားနေမိသည် ။ မေမေ့ထံမှ ကြား
ရသမျှ။ မမဝါထံမှ သိရသမျှတို့ နှင့် လိုအပ်နိုင်သည့် ပစ္စည်းကိရိယာတို့
ကို ခြင်းထဲ ပြင်ဆင် ထည့်သိုထားသည် ။

လေးထောင့်စပ်စပ် ပစ်ကနစ်ခြင်း ဝါဝါကြီးထဲတွင် တိုလီမိုလီတွေ အတော်ပြည့်စုံနေပြီ။ သတိတရနှင့် အဝတ်ဗီရိုဆီ ထလျှောက်ကာ ဗီရို ထဲမှာ အဆင်သင့် အထပ်လိုက်ထားထားသော အနီးပုံကြီးထဲမှ ဖြူဖြူလွ လွ အသစ်စက်စက် အနီးခေါက် ဆယ်ခုလောက်ကို ကြွပ်ကြွပ်အိတ် လွတ်တစ်ခုထဲ ထည့်ကာ ခြင်းရဲ့ အပေါ်ယံမှာ တင်ထားလိုက်သည်။ ။

မသုံးရပါစေနဲ့ ။ ဒီခြင်းကို ဒီည အသုံးမပြုပါရစေနဲ့ ဦး။ သူများ အခန်းကို အကူအညီ ခေါ်ကာ ဗိုက်နာပြီး ဆေးရုံတက်ရသည့် အဖြစ်မျိုး နဲ့ မကြုံပါရစေနဲ့ ။ အေးအေးဆေးဆေးမှ ၊ မောင် ရောက်လာမှ ပဲ ဗိုက် တကယ်နာပါစေ။

ဟော ဟော။ ပြန်စ လာပြီ။ ခခခင်သည် အလန့်တကြားနှင့် ခုတင် ဆီ အမြန်ပြေးကာ ပြန်ထိုင်နေလိုက်သည် ။ ဒီတစ်ခါ ပိုနာသည် ။ ချွေး သီးချွေးပေါက်တွေ ပြန်ထွက်လာပြန်သည် ။ ဒါဟာ တကယ်ပဲ ကလေး မွေးချင်လို့ ဗိုက်နာလာတာ ထင်ပါရဲ့ ။

ဘယ်လောက်ကြာကြာ၊ ဘယ်လောက်အရှိန်ပြင်းပြင်း နာလျှင် ဆေး ရုံကို သွားသင့်တာပါလိမ့်။ ဆက်လက်ခံနိုင်ရည် ရှိနေမည့် အတိုင်းအ တာလား၊ ဆေးရုံသွားသင့်တဲ့ အတိုင်းအတာလားဆိုတာ သူမ ဘယ်လို ခွဲခြားသိရမှာ ပါလိမ့်။

"မောင်ရေ..ဒုက္ခပဲထင်တယ်၊ ဗိုက်နာနေပြီ။ ခ ကြောက်တယ် မောင် ရဲ့ "

တိုးတိုးရေရွတ်မိကာ သူမ မျက်ရည်လည်လာသည် ။ အနီးဆုံး အား ကိုးအားထားအဖြစ် ဟိုဘက်ခန်းကိုလည်း နှိုးချင်သည် ။ ကလေးနှစ် ယောက် မွေးဖူးပြီး လောလောဆယ် တစ်ယောက်လွယ်ထားသည့် မမဝါ ထံမှာ လည်း တိုင်ပင် မေးမြန်းချင်သည် ။

ဘယ်လောက်ထိ နာရင် မွေးတော့မှာ လဲ ဆိုတာထက် ခုချိန်မှာ တော့ ဘယ်လောက်ထိ နာရင် ဟိုဘက်ခန်းကို နှိုးသင့်ပြီလဲဆိုတာ အဖြေရှာနိုင်ဖို့ ပိုအရေးကြီးနေသည်။ သူများကို သွားနှိုးပြီးမှ ကိုယ့်ဟာက မွေးဖို့ လည်း မနီး၊ ဘာမှ ဟုတ်သေးတာလည်း မဟုတ်ဆိုရင် ရှက်ဖို့ လည်းကောင်း၊ အားနာဖို့ လည်းကောင်းတာပေါ့။

ကြိတ်မှိတ်ပြီး ခံသာနိုင်သလောက်တော့ ငြိမ်ခံနေလိုက်ပါဦးမည်။ ခခင်က စားပွဲတင်နာရီကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ကာ အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲ နေလိုက်ပြန်ပါသည်။

"တူ တူ တူ တူ တူ တူ"

ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အသံတစ်မျိုးကြောင့် ခခင် ပြန်ပြီး လူးလဲ ထမိ ပြန်သည်။ ဘာသံလဲ၊ တီးလုံးသံ။ သီချင်းသံလည်း မဟုတ်။ ဘယ်က မြည်နေတာလဲ။

"တူ တူ တူ တူ တူ တူ"

နာရီ အလန်းမိလား။ အဲဒါလည်း မဟုတ်ပါ။ အလန်းမိက ဒီအသံမဟုတ်။ ဒါက ဘယ်ကအသံလဲ။ အသံလေးဟာ တီးလုံးလေးတစ်ပိုဒ်လို ဆက်တိုက်ပင် ဆက်လက်မြည်နေပါသည်။ ခခင်က ဟိုတွေ ဒီတွေ မျက်လုံးကို ဝှေ့ကာ ဝဲကာ အသံလာရာကို ရှာဖွေသည်။

ဟင်။

စားပွဲပေါ်မှာ သတင်းစာ စာရွက်အုပ်လျက် မီးစိမ်းမီးပြာလေးတွေ လင်းလက်နေတဲ့ ဟဲန်းဒ်ဖုန်း။ မောင် ဟဲန်းဒ်ဖုန်း မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ကြည့်စမ်း။ အရေးအကြောင်းဆိုရင် မောင့်ထံ ဖုန်းဆက် ဆက်သွယ်ဖို့ ခက်ပြီပေါ့။

ခခခင်သည် ခုတင်ပေါ်မှ ထကာ အဆက်မပြတ် မြည်နေသော ဟဲ
န်းဒ်ဖုန်းဆီ လျှောက်ခဲ့သည် ။ အဲဒီဟဲန်းဒ်ဖုန်းတစ်လုံးကို အရေးကြုံ
လျှင် ဖွင့်နားထောင် လက်ခံတတ်ရုံ၊ ကိုယ့်ဘက်ကနေ ဆက်တတ်ရုံအပြ
င် ခခခင် ဘာမှ ပိုပြီး မတတ်ပါ။ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ကာ ဖုန်းလက်ခံ
လျှင် ဖွင့်ရမည့် ခလုတ်မီးစိမ်းကလေးကိုပင် အတော်အသေအချာ ရှာဖွေ
ကြည့်ရှုရသည် ။

ဖုန်း မေ့ကျန်ရစ်လို့ မောင် ဟိုကနေများ ဆက်သလား။ နို့မို့ရင်တော့
ဒီလောက်အချိန်ကြီး မျိုးကြီးမှာ ဤဟဲန်းဒ်ဖုန်းဘဲ လှမ်းခေါ်မည့်သူမျိုး
ကို မစဉ်းစားတတ်ပေ။

ခခခင်က ဖုန်းကို ခလုတ်လေး နှိပ်ဖွင့်ပြီး...

"ဟယ်လို"

"ဟင်"

တစ်ဖက်က မေးသံထွက်မလာသေးဘဲ တအံ့တဩ မိန်းမသံတစ်ခု
အရင်ထွက် လာပြီးမှ ...

"ဒါ ဦးကိုကိုမောင် ဖုန်း မဟုတ်ဘူး လား"

ခခခင်သည် ဤမေးခွန်းကြောင့် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားပါသည် ။ တစ်
ဖက်က အမျိုးသမီးဟာ ဒါ ဦးကိုကိုမောင် ဆိုတဲ့ မောင့်ဖုန်းမှန်းလည်း
သိနေသည် ။ ထူးသံဟာ မိန်းမသံ ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် မနှစ်မမြို့ အံ့ဩခြ
င်းလည်း လေသံထဲပါဝင်နေသည် ။

ခခခင် ကိုယ်တိုင်လည်း ဤအတိုင်းပဲ ခံစားနေရသည် ဖြစ်ရာ ခပ်ဆ
တ်ဆတ်လေသံနှင့်ပင်..

"ဟုတ်တယ်လေ ဦးကိုကိုမောင် ဖုန်းပဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကိုမောင့်ဖုန်းက ဘာဖြစ်လို့ ရှင့်ဆီ ရောက်နေရတာလဲ"

"သူ အိမ်မှာ ဖုန်းကျန်ရစ်ခဲ့လို့ ပေါ့"

"အိမ်မှာ ဘုရားရေ၊ ရှင်က ဘယ်သူလဲ"

"ကျွန်မ ခခင်"

ခခင်က ရုတ်တရက် လွှတ်ခနဲဖြေလိုက်ပြီးမှ ....

"အို ကျွန်မကို ဘယ်သူလဲ မေးနေရအောင် ရှင်က ဘာမို့လို့လဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ မောင့်ဆီ ဆက်တာလဲ"

"မောင့်ဆီ ဘုရားရေ၊ ရှင်က ကိုမောင့်ကို ‘မောင်’ တဲ့၊ ပြီးတော့ ရှင်ကပဲ ဘာကိစ္စနဲ့ ဆက်တာလဲ မေးရသေးတယ်၊ ရှင်သာ ဘာကိစ္စနဲ့ သူ့ဖုန်းကို ကိုင်ထားရတာလဲ"

ခခင်သည် ဗိုက်ကလည်း နာ၊ ဒေါသတွေကလည်း ပွလာကာ။

"မောင် ဒီည ခရီးသွားတော့ ဖုန်းမေ့ကျန်ရစ်ခဲ့လို့၊ ကျွန်မဆီမှာ ဖုန်းကျန်နေတာပါ၊ ရှင်က ဘယ်သူလဲ"

တစ်ဖက်က ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ တောက်ခတ်သံတိုးတိုး ပေါ်လာခဲ့ပြီးလျှင်...

"ကျွန်မက အင်ကြင်း၊ ကျွန်မနာမည် အင်ကြင်းတဲ့၊ မှတ်ထားဦး၊ ဦးကိုကိုမောင်ရဲ့ မိန်းမ၊ သိပြီလား"

"ဘာ"

ခခင်သည် မိုက်ခနဲပြာခနဲ ဖြစ်သွားရကာ ခေါင်းထဲချာချာလည်အောင် သွေးတွေ ဆူပွက်တက်လာသလိုဖြစ်ကာ။

"ရှင် ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ရူးနေလား၊ ဖုန်းသရဲလုပ်နေတာ လား"

"ဒီအချိန်ကြီး မတော်မလျော် အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး ဖုန်းသရဲလုပ်နေစ ရာလား၊ အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့ သူ့ယောက်ျားဆီ သူ့မိန်းမက ဖုန်းဆက် တာ"

"ဘာ ရှင်ယောက်ျားလဲ သွားပုပ်လေလွင့် လာမပြောနဲ့ "

"ဘာ သွားပုပ်လေလွင့် ပြောမိလို့ လဲ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားမို့ ကိုယ့် ယောက်ျားလို့ ပြောတာပေါ့"

"မဟုတ်ဘူး ၊ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မောင်က ဦးကိုကိုမောင်က ကျွန်မ ယောက်ျား"

"ဘာပြောတယ်၊ တောက် ဘယ်အကျိုးအကြားက ငေါက်ခနဲ ပေါ် လာမှန်းမသိတဲ့ သူများ ယောက်ျားရဲ့ ဖုန်းကို အပိုင်စီးထားတဲ့ သူခိုးမက များ လူလူဟစ်လို့ "

"ရှင် ဒီလိုမပြောနဲ့ "

"ဘာလို့ မပြောရမှာ လဲ၊ ဟုတ်တာပြောတာလေ၊ ကိုမောင်ဟာ ငါ့ ယောက်ျားဆိုတာ ဟောဒီ စမ်းချောင်းတစ်မြို့နယ်လုံး သိတယ်၊ ဘယ်သူ့ လာမေးမေး"

"အိုး မောင်ဟာ ခခခင် ယောက်ျားဆိုတာလည်း ဟောဒီ ကမာရွတ် တစ်မြို့နယ်လုံး သိတာပဲ"

"ဟဲ့ နင် ငါပြောတဲ့ အတိုင်း လိုက်အတုခိုး ပြောမနေနဲ့ ၊ ငါနဲ့ ဦး ကိုကိုမောင်က ပေါင်းလာတာ ကြာလှပြီ၊ ဗိုက်ထဲမှာ ကလေးတစ် ယောက်နဲ့ သိရဲ့ လား၊ အခုကိုပဲ ဗိုက်နာနေပြီ"

"ဘုရား ဘုရား"

"ဘာမှ ဘုရားတ၊မနေနဲ့ ၊ မကောင်းတာ လုပ်ထားတဲ့ ဟာတွေကို ဘာဘုရားမှ လည်း မကယ်မဘူး၊ ငါ ဗိုက်နာလာလို့ ငါ့ယောက်ျားဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တာ၊ ဒီနေ့ နက်ဖြန်ပဲ မွေးတော့မှာ သိရဲ့ လား"

ခခခင်သည် သူ့ရဲ့ နာနေတဲ့ ဗိုက်ကို ပွတ်သပ်ကာ သွားကြားမှ လေထွက်သံတစ်ချိုးချိုးနှင့် သက်သာအောင် ညည်းတွားရင်း...

"ကျွန်မ ကျွန်မက ခုပဲ မွေးတော့မှာ "

"ဘာ"

တစ်ဖက်က ဆောင့်အောင့်သံကြီးဟာ ခခခင်နားကို ကွဲလုမတတ် ကျယ်လောင်လှသည် ။

"တောက် ငါ ဒေါသထွက် လာပြီနော်၊ နေဦး နင့်ယောက်ျားဆိုတဲ့ ကိုကိုမောင်က ဘယ်ကလဲ"

"ဘယ်ကလဲဆိုတော့ ဘာဖြေရမှာ လဲ၊ ရန်ကုန်ကပဲပေါ့၊ Adam and Eve ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ အင်ဂျင်နီယာ ဦးကိုကိုမောင်ပေါ့၊ ရှင့်ယောက်ျားကကော"

"ဟဲ့ ငါ့ယောက်ျားက အဲဒါပဲလေဟဲ့၊ Adam and Eve ကုမ္ပဏီက အင်ဂျင်နီယာ ဦးကိုကိုမောင်ဆိုတာ ငါ့ယောက်ျားဟဲ့၊ နင့်ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး "

"ကျွန်မယောက်ျား"

"ဒါဆို သူ အခု ရှိလို့ လား"

"မရှိဘူး၊ သူ မရှိလို့ ဖုန်းမေ့ကျန်ခဲ့တယ် ပြောတာပေါ့၊ သူ ခရီးသွား

နေတယ်၊ ဒီတစ်ညပဲ"

"ဘယ်ကိုသွားတာလဲ၊ ပဲခူးအလွန် ဘုရားကြီးနားက သူတို့ ဆောက်လုပ်တဲ့ စက်ရုံကို စစ်ဆေးဖို့ လား"

"ဘုရားရေ ရှင် ရှင် နောက်နေတာများ လားဟင်"

ခခခင်သည် မျက်ရည်တွေကျ လာပြီး ငိုရှိုက်စပြုလာကာ...

"ရှင် နောက်နေတာဆိုရင် မနောက်ပါနဲ့ နော်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မ မောင့်မိန်းမပါ၊ အခု အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်တုန်း ကျွန်မဗိုက်နာနေလို့ ကြောက်လန့် အားငယ်နေတာပါ"

"သေလိုက်ပေါ့ဟဲ့၊ သူများ ယောက်ျားနဲ့ ဖောက်ပြန်နေတာကိုး၊ ခံလိုက်ပေါ့"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက မဖောက်ပြန်ပါဘူး၊ ရှင်နဲ့ သာ သူက ဖောက်ပြန်တာ ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာ ၊ ကျွန်မ တရားဝင်ဇနီးပါ"

"ဪ သူက တရားဝင်ဇနီးဆိုတော့ ဒီကပဲ တရားမဝင်တဲ့ ဇနီးလိုလို ဘာလိုလို၊ တောက် ဒီဦးကိုကိုမောင်တော့ မနက်ကျပြန်လာရင် တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ"

တစ်ဖက်က အင်ကြင်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ စိတ်ဓာတ်ခက်ထန်ပုံရကာ တောက်တခတ်ခတ် ကြိမ်းဝါးနေနိုင်သလောက် ခခခင်မှာ တော့ မယုံနိုင်အောင် ဝမ်းနည်းပက်လက် လဲပြိုတော့မတတ် ဖြစ်နေပါသည် ။

"သူ သူ မောင်က မနက်ကျ ကျွန်မဆီပြန်လာမှာ "

"ငဲ့ဆီ ပြန်လာမှာ ဟဲ့၊ ငဲ့ဆီ ငဲ့ဆီ၊ အဲဒီကျ တွေ့ကြသေးတာပေါ့၊ ရှင်က ဘာတွေငိုနေတာလဲ၊ ရှင် အရှက်မရှိဘူးလား"

"ဘာကိုရှက်ရမှာ လည်း ကျွန်မ ငိုနေတာ ဗိုက်အရမ်းနာနေတာ လည်း ပါတယ်"

"ငိုနေတာ ရှက်စရာပေါ့၊ ဗိုက်နာတာ ငိုနေစရာလား၊ ဆေးရုံသွား ပေါ့၊ ငိုနေလိုက်သေးတယ်"

"အို ငိုနေတာ ရှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဘာလို့ မရှက်ရမှာ လဲ၊ အရှုံးပေးလို့ ငိုတာပေါ့၊ အရှုံးပေးတာ ရှက်စ ရာပေါ့"

"အရှုံးမပေးပါဘူး၊ ဘာလို့ အရှုံးပေးရမှာ လဲ"

"ဒါဖြင့် မငိုနဲ့ ၊ ငါလည်း ဒီမှာ ဗိုက်နာရ ဒေါသထွက်ရတဲ့ ကြားထဲ ရှင့်ငိုသံက သိပ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တယ်၊ ငိုနေလို့ မပြီးဘူးဟဲ့၊ သိရဲ့ လား"

"ဒါ ဒါဖြင့် ဘာ ဘာ"

"အို ခုဟာက ဘာမှ မှားနေစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူးလေ၊ ကို မောင့်ဖုန်းကို ကျွန်မက ဆက်တာ ရှင့်ဆီရောက်နေတယ်၊ အဲဒီကိုမောင် ဟာ ပဲခူးအလွန် ဘုရားကြီးနားက စက်ရုံကိုစစ်ဆေးဖို့ သွားနေတယ်၊ A dam and Eve မှာ အလုပ်လုပ်တယ်၊ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်တယ်၊ ဒါတွေဟာ ဘာမှ လွဲစရာမရှိတော့ဘူး...

ရှင့်ယောက်ျားလို့ ပြောနေတဲ့ ဦးကိုကိုမောင်ဟာ ကျွန်မယောက်ျား စစ်စစ်ပဲ"

"ဪ အရေးထဲမှာ စကားရည်လာလုမနေနဲ့ ၊ ရှင်ရော ကျွန်မရော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ နှုပ်ချကို ခံနေရတဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက် ဖြစ်နေ ပြီ၊ သင်းကို အပြတ်ရှင်းရမယ်၊ ပြန်လာရင် တွေ့မယ်"

"ရှင် ရှင်ချည်း ရှင်းလို့ မရဘူး၊ ကျွန်မ ကျွန်မလည်း "

"ကျွတ် စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီလူယုတ်မာကို ရှင်က အရမ်းနှမြောတသ နေသေးလို့ လား"

ခခခခသည် ရှိုက်ကာ ရှိုက်ကာနှင့် အဖြေမပေးတတ်။

"တောက် ဒီဗိုက်ကလည်း နာလာပြန်ပြီ၊ ကျွတ် ကျွတ်"

"ကျွန်မလည်း ဗိုက်တအားနာနေပြီ၊ ကျွန်မ ညဦးကတည်းက နာနေတာပါ၊ နာတာကြာပြီ"

"အောင်မာ ဟား ဟား ဗိုက်ချင်းက တူနေတော့ ဗိုက်အနာစောရင် ပဲ ဦးတဲ့ သူ အခွင့်အရေး ပိုမယ့်သူလို့ များ ရှင် ထင်နေသလား ခင်ခင်ခရဲ့ ၊ တယ်ရူးတာပဲ"

"ခင်ခင်ခ မဟုတ်ဘူး ၊ ခခခခ"

တော်တော်လည်တဲ့ မိန်းမ။ တော်တော်ပါးတဲ့ မိန်းမ။ ခခခခဟာ တကယ်ပဲ ဤသဘောနှင့် ပြောမိတာ။ သူကလည်း ဗိုက်နာပြီး မွေးခါနီးပြီ။ ကိုယ်ကလည်း ဗိုက်နာပြီး မွေးခါနီးပြီဆိုတော့ ကိုယ်က ဗိုက်နာတာကြာလှပြီ။ အရင်နာပါတယ်ဆိုပြီး တိုင်ဦးထားချင်တဲ့ သဘောတရားမျိုး ခခခခအတွေးထဲ ပေါက်မိ၍ ပြောလိုက်တာပင်။

ဒါကို သင်းက ရိပ်မိ လှောင်ရယ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ခပ်စွာစွာ ပြန်အော်ပစ်မိကာ ဒီဘက်မှာ တော့ တဖြည်းဖြည်း ပိုနာလာတဲ့ ဗိုက်ကို လက်နှင့်ပိုက်ကာ ကုန်းကွကွ ဖြစ်နေလေပြီ။

"ရှင့်ဟာရှင် ခ,ပြီးမှ ခင်ခင်၊ ခင်ပြီးမှ ခ,ခ၊ ငါကတော့ အင်ကြင်းပဲ၊ ဦးကိုကိုမောင် တရားဝင် မိန်းမ၊ သိရဲ့ လား၊ အေး ဒါပေမဲ့ သင်း ပြန်လာရင် ရှင့်လိုတော့ မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်းနဲ့ ညောင်ညီညီ လုပ်ပြမယ်"

မထင်နဲ့ ...

ဗိုက်မကလို့ ဘာပဲကြီးကြီး၊ ကလေးမကလို့ ဘာပဲမွေးမွေး၊ သင်း
မျက်နှာ တွေ့လို့ ကတော့ ဆွဲဆွဲပြီးတော့ကို ကုတ်ဖဲ့ရိုက်နှက်ပစ်ဦးမှာ ၊
လာခဲ့ ဦးကိုကိုမောင်၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။"

"မောင့် မောင့်ကို ရှင် ရှင် ကုတ်ဖဲ့စရာ မလိုဘူး သိလား။"

"ဘာမောင့်ကို ကုတ်ဖဲ့စရာ မလိုဘူးလဲ၊ လိုတယ်၊ ရှင်လို့ မိန်းမပျော
စိတွေကြောင့် ယောက်ျားတွေ ရောင့်တက် ကမ်းတက် ကဲတက်နေတာ၊
မိန်းမတွေဆိုပြီး ဘာလာကျောလို့ ရမလဲ ဟင်း၊ ယောက်ျားပဲဆိုပြီး
အားခွန်ဗလ ဘယ်လောက်ကြီးကြီး လဲကွဲသွားအောင်ကို အင်ကြင်းတို့
က လုပ်ပြလိုက်မယ်"

"ရှင် ကျွန်မ ယောက်ျားကို နော်"

"ဘာ ရှင့်ယောက်ျားလဲ၊ ကျွန်မယောက်ျား ကျွန်မယောက်ျားကို ကျွန်
မဘာသာ ဘာလုပ်လုပ်၊ သိပ်အသည်းပိုမနေနဲ့ ၊ ဒါပဲ"

"ဟယ်လို ဟယ်လို"

ခခခခသည် အသံတိတ်လိုင်းပြတ်သွားတဲ့ ဖုန်းထဲ တကြော်ကြော် ‘
ဟယ်လို’အော်နေမိကာ မျက်ရည်တွေ ဒလဟောကျလာသည် ။